ויקרא תשפ"ג

אשי ישראל

השיעור השבועי מפי מורינו
הרה"צ רבי יצחק לעזער שליט"א
בעל מחבר - תוך הנחל ושיחות מוהרא"ש

גיליון שנ"ג

ניתן להאזין לשיעור בכל יום רביעי בשעה 22:10 בטלפון:077-2612984 שלוחה 9

חסדי ה' יתברך, אנחנו אוחזים בפרשת **ויקרא, ראש חודש ניסן**, שהוא בחינה של ראש השנה.

רבינו אומר (ליקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן מט) שימי ניסן הם ימי תשובה כמו ימי אלול ותשרי, וצדיקים הסבירו שימי ניסן זה תשובה מאהבה, שעוסקים בהכנה לקראת חג הפסח, שהוא חג הגאולה, שיוצאים מן הגלות, וזה לא סיפור ישן – מלפני 3,000 שנה, אומרים חכמינו הקדושים (פסחים קטז:): **בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים**; אדם יעשה לעצמו חשבון פשוט: יסתכל איפה הוא היה לפני שהוא זכה להתקרב ולדעת מרבינו...

היום הוא יום ההולדת של רבינו, לפני מאתיים חמישים ואחת שנה רבינו נולד – **רנ"א**, והרמז במספר **רנ"א** הוא: **נ"ר א'**, **'נר'** הוא אור הצדיק המאיר לנשמות ישראל, **וא'** זה **א'דם**, היינו כל בן **אדם** – המגיע בשרשו מאדם הראשון, ועבודת ימי חייו היא לתקן את חטא אדם הראשון.

נשמת רבינו הקדוש ירדה לזה העולם כדי לזכות את האדם שיזכה להיגאל ולצאת ממאסרו ששרוי בו; אדם שהוא לא זוכה לשמור תורה ומצוות הוא נמצא בבית האסורים! יכול להיות שהוא הולך ומסתובב בחוץ לחפשי, אבל הוא כלוא בתוך גופו, חומריותו ותאוותיו, עד שהוא לא יודע איך לצאת מזה, הוא חושב שהוא סגור שם לנצח...

אדם שנמצא בבית כלא, ה"י, סגור ממנו הכל, והוא חולם רק שיזכה פעם לצאת... אותו דבר אצל כל בן אדם – לפני שמתקרב אל הצדיק הוא בבית האסורים, אבל הצדיק בא ומגלה לאדם איך לצאת, הוא ה"מתיר אסורים"!

וזה מיוחד בעיקר לחודש ניסן, כי על חודש ניסן כתיב (תהלים סח, ז) **"אֱלֹקִים מוֹשִׁיב יְחִידִים בַּיְתָה מוֹצִיא**

אֲסִירִים בַּפּוּשָׂרוֹת", שהקב"ה הוציא את עם ישראל ממצרים בחודש ניסן – חודש האביב, וזהו זמן שהקב"ה הראה לנשמות ישראל "יש דרך לצאת!"...

כשהם היו במצרים, הם לא 'חלמו' שיצאו משם אי–פעם, כי הרי לעולם לא ברח עבד ממצרים, זה היה כזה מחנה הסגר שבלתי אפשרי לצאת ממנו, וכשהגיע הזמן הנכון, הגיע הרגע שהקב"ה הבטיח לאברהם אבינו שבו יצאו עם ישראל ממצרים, אזי יצאו כולם בזריזות רבה – "וְלֹא יָכְלוּ לְהִתְמַהְמֵהַּ", מיליונים אנשים יצאו "בְּרִיש–גְּלִי" ממצרים...

וזה קורה אצל כל אחד ואחד, אדם נדמה לו שהוא אסור בתוך בית האסורים הפרטי שלו, הם אם זה הוא בעצמו, וחן אם זה בתוך ביתו – הוא מרגיש שהבית שלו זה בית כלא, לא מסתדרים, יש מריבות ומחלוקת וכו', אבל אדם צריך לדעת שיש דרך לצאת! איך? צריכים להגיע אל הצדיק, כדי שהצדיק יתן לנו את המפתח... אכן הדלת סגורה, אבל לסוהר יש את המפתח, ולא כמו שקורה שהאסירים מתאחדים יחדיו וחוטפים מהסוהר את המפתח... אלא רבינו נותן לנו את המפתחות בכבוד, ואנחנו צריכים רק לקחת אותם!

רבינו נותן לנו את המפתחות כדי שעל ידם נוכל לצאת מבית האסורים, כל אחד ואחד, לא משנה איפה הוא נמצא, אם הוא רק יזרוק את השכל שלו ויבין מה לפניו...

וזה מתחיל בראש חודש ניסן, שאז הוא יום ההולדת רבינו, שהוא נותן לנו את הכח לצאת מבית האסורים ולזכות לתקן את חטא אדם הראשון, כי אם מתבוננים בזה רואים, שאדם הראשון נברא בראש השנה – א' תשרי, שהיה יום השישי של הבריאה, ורבינו נולד בא' ניסן – שהוא ג"כ ראש השנה, כי לפי דברי ר' יהושע זהו יום השישי של הבריאה, ואז הוא ראש השנה, ובוודאי לימוד גדול מונח בזה, ומה באמת העניין של ר"ה של תשרי ור"ה של ניסן והקשר לאדם הראון ונשמת רביז"ל?

האר"י הקדוש מסביר, ש'אלו ואלו דברי אלקים חיים' ואין בזה שום סתירה, אלא יש בריאה ברוחניות ויש בריאה בגשמיות; הבריאה בגשמיות היתה באמת בחודש תשרי, שאז נברא אדם הראשון בפועל ממש, אבל הבריאה ברוחניות – פנימיות הבריאה – היתה בראש חודש ניסן, שזהו האור של רבינו שנולד ביום הזה.

כי רבינו בא ומלמד אותנו מהי הפנימיות של הבריאה, איך אנחנו יכולים לחיות חיים אמיתיים, אפילו שעברנו מה שעברנו!

רבינו אמר (שיחות הר"ן, סימן קסה), **שֶׁעִקַּר גְּדֻלַּת הַשָּׂגַת הַצַּדִּיקִים תָּלוּי רַק בִּיגִיעוֹת וַעֲבוֹדוֹת שֶׁלָּהֶם, וְאָמַר פַּעַם שֶׁזֶּהוּ הַטָּעוּת שֶׁלָּכֶם שֶׁנִּדְמֶה לָכֶם שֶׁעִקַּר גְּדֻלַּת הַצַּדִּיקִים הַגְּבוֹהִים הוּא רַק מִצַּד הַנְּשָׁמָה הַגְּבוֹהָה שֶׁיֵּשׁ לָהֶם, וּבֶאֱמֶת לֹא כֵּן הַדָּבָר, רַק כָּל אֶחָד וְאֶחָד יָכוֹל לָבוֹא לְמַדְרֵגָתִי לִהְיוֹת כָּמוֹנִי מַמָּשׁ, כִּי הָעִקָּר תָּלוּי רַק בִּיגִיעוֹת וַעֲבוֹדוֹת בֶּאֱמֶת**; כי אדם צריך להתייגע ולעבוד בשביל זה, לא שישב על הספה ויביאו לו הכל... זה לא הולך כך!

בעבודת ה' צריכים להשקיע, בכל דבר שבקדושה צריכים להשקיע, בשלום בית צריכים להשקיע, זה לא דבר שבא בחינם... צריכים להשקיע!

מה משקיעים? המון תפילות, רצונות וכיסופים, מקבלים את הלימודים של הצדיקים בתמימות ופשיטות, וחיים את זה! זה נקרא להשקיע!

משל לאדם שרוצה לפתוח איזה עסק, הוא מוכרח להשקיע באותו עסק, הוא לא יכול לומר "הכל מן השמים ויביאו לי את הכל"... אתה תשקיע, ומן השמים יברכוך, וכמו שכתוב (דברים יד, כט) "לְמַעַן יְבָרֶכְךָ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה" – תעשה! תתחיל ללמוד תורה! "איך רגיע אל התורה?"... **מביאים לך את זה 'על טס של זהב'!**

הנה, בעזרת ה' יתברך, היום – ראש חודש ניסן, בשעה טובה ומוצלחת, אנחנו מתחילים בעז"ה סדר לימוד נוסף על הבי"ת – **לימוד נ"ך!**

אשרי הזוכה ללמוד בכל יום את הבי"ת – ב'בלי י'רושלמי ת'וספתא! אדם שומע זאת ומתבלבל "בבלי? איך אוכל?!"... לא צריכים להתבלבל! זה מגיע מודפס ברוב פאר והדר, ומוכן "כשולחן הערוך לפני האדם לאכול"... כל האוכל נמצא על השולחן, ועליך לא להיות עצלן, שלא יקוים בך (משלי יט, כד) "טָמַן עָצֵל יָדוֹ בַּצַּלָּחַת גַּם אֶל פִּיהוּ לֹא יְשִׁיבֶנָּה" – יש עצלן שהוא עצל להרים את האוכל לתוך הפה שלו, כי א"כ, מי יכול לעזור לך?... האוכל מוכן, הכל מוכן, יש סעודה שלימה – כל מה שאתה רוצה, כל מיני סלטים וסטייקים, מה שאתה אוהב, ואתה אומר "אין לי כח... אין לי כח להרים את הכפית\המזלג"... **גם זה לא?!...**

מביאים לך את הלימודים באופן מוכן ומושלם, ואתה רק צריך לפתוח את הפה! תפתח את הפה ותתחיל!

בבלי – כל יום דף מתלמוד בבלי, והכל מנוקד ובהיר, ירושלמי – דף בכל יום, תוספתא – פרק בכל יום, **כמה זמן זה לוקח?! ובזה אתה מחובר אל התורה, אתה בונה בי"ת! זו סגולה לשלום בית, לבנות בית, להתחתן, למצוא בית – בן\בת זוג, זו הסגולה הכי גדולה!**

ועתה, בראש חודש ניסן, הוספנו בשעה טובה ומוצלחת, בעזרת ה' יתברך: "**תכשיטי הבית**", למה זה נקרא כך? כי איתא בדברי רש"י הקדוש () על הפסוק (שמות לא, יח) "**וַיִּתֵּן אֶל מֹשֶׁה כְּכַלֹּתוֹ לְדַבֵּר אִתּוֹ בְּהַר סִינַי שְׁנֵי לֻחֹת הָעֵדֻת לֻחֹת אֶבֶן כְּתֻבִים בְּאֶצְבַּע אֱלֹקִים**" – "כְּכַלֹּתוֹ" בפשטות היינו כשגמר לדבר עמו, אך אומר רש"י: **כְּכַלֹּתוֹ, כְּתִיב חָסֵר, שֶׁנִּמְסְרָה לוֹ תּוֹרָה כְּמַתָּנָה כְּכֻלָּהּ לֶחָתָן, שֶׁלֹּא הָיָה יָכוֹל לִלְמֹד כֻּלָּהּ בְּזְמַן מוּעָט הָזֶה** – אדם זוכה להתחתן, כמה עליו להודות להקב"ה שהוא זכה למצוא את בת זוגו, ממש לתת תודה להקב"ה!

מוהרא"ש הקדוש הנהיג אצל מקורביו, שביום הנישואין שלהם, יגידו הלל (לא עם ברכה ממש, אלא להגיד את ההלל בלי שם ומלכות), **שבזה מראה להקב"ה שנותן הלל והודאה על המתנה שזכה לה, ואת זה יכולים לקיים הן הבעל והן האשה!**

וזה מורה על שלום בית שיש בבית, כי אדם שביתו, ה' ישמור, הוא גיהינום, על מה יגיד הלל... **אבל אסור לאדם לנוח ולשקוט עד שיזכה באמת להגיד הלל!**

ומלבד זאת שאומר ביום הנישואין הלל, בכל יום ג"כ נותן תודה להקב"ה: ב"ה, שזכיתי והקב"ה ריחם עליי. וזכיתי להתחתן!

וכך התורה הקדושה ניתנה למשה רבינו – ככלה לחתן; משה רבינו היה אדון כל הנביאים, מובחר האנושי, היה החכם הכי גדול, והנה הקב"ה נותן לו את התורה כמתנה ככלה לחתן, כי אפילו שאנחנו חכמים ונבונים – להתורה אין סוף... כמו שהקב"ה הוא אין סוף, כן התורה הקדושה, וכדי שאדם יזכה לזה הוא צריך ברכה מיוחדת, וכשאדם מוכן ורוצה – זוכה לקבל את המתנה הזאת מהקב"ה.

ממשיך רש"י דבריו הקדושים: **דָּבָר אַחֵר, מַה כַּלָּה מִתְקַשֶּׁטֶת בְּכ"ד קִשּׁוּטִין, הֵן הָאֲמוּרִים בְּסֵפֶר יְשַׁעְיָה (ג,**

יח–כד) – כי כן היה המנהג, שכלה מתקשטת בכ"ד קישוטין [שעל זה מובא, שבזמן החורבן מסירין קישוט אחד, שזהו ג"כ מה שנוהגים לשבור כום זכוכית בעת החופה, כדי לזכור את החורבן – "אִם אֶשְׁכָּחֵךְ יְרוּשָׁלָם" וגו'], **אַף תַּלְמִיד חָכָם צָרִיךְ לְהֵיוֹת בָּקִי בְּכ"ד פְּרָקִים** – שהם כ"ד ספרי התנ"ך.

ולכן קראנו לזה "**תכשיטי הבית**", כי אלו הם התכשיטים הקדושים כאמור, ונתחיל בעז"ה ללמוד בכל יום פרק אחד, וב"ה אנחנו מדפיסים את זה, וזה לוקח ממש כמה דקות בכל יום.

ועי"ז נדע איך התורה נראית... כל הנביאים – **יהושע, שופטים, שמואל, מלכים, יחזקאל, ישעיה, ירמיה** וכו', שזו **תורה שבכתב**, שאלו הם התכשיטים של אדם; **אדם שזוכה לטעום מיופי התורה – כל החיים שלו משתנים לגמרי, הבית שלו הוא ענין אחר לגמרי...**

והנה עד עתה היה לך **בי"ת**, אבל מעתה אם יהיו לך **תכשיטים** לבי"ת – זה כבר ענין אחר לגמרי...

אלו הם המתנות שרבינו הקדוש נותן לנו, ונשמתו של רבינו הקדוש ירדה לזה העולם בר"ח ניסן, והזכרנו לעיל שיחתו הקדושה של רבינו, שבעבודת ה' צריכים יגיעות וטרחות, אבל אם לא יתייגע כלל – אפילו לא ירים את הכפית\המזלג לתוך פיו – מה יכולין לעשות?... יש בני אדם שאצלם לבד זה יגיעה... זה שהוא צריך להרים את הכפית – ששוקלת מעט מאד – אצלו זו יגיעה עצומה... אבל זו המסירות נפש שלו!

אדם נמצא במקום לא כ"כ שקט, ולא כ"כ נוח לו ללמוד, אבל הוא מתייגע ומכריח את עצמו לפתוח את הספר וללמוד; זה נקרא 'יגיעות', כל אחד כפי טרחתו ויגיעתו.

סיים רבינו שיחתו הקדושה (שם, סימן קסו): "**הָעוֹלָם סוֹבְרִים שֶׁמְּחַמַּת שֶׁאֲנִי נֶכֶד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, מֵחַמַּת זֶה זָכִיתִי לְמַדְרֵגָתִי. לֹא כֵּן הוּא, רַק עִם דָּבָר אֶחָד הִצְלַחְתִּי. וְעַל יְדֵי זֶה זָכִיתִי לַעֲלוֹת לְמַה שֶׁזָּכִיתִי**"; ורבינו לא אמר מה הוא הדבר שעל ידו הצליח...

אך קבלה ישנה בין אנשי שלומינו, שהדבר הזה הוא, כשכל הנשמות הלכו ביחד עם אדם הראשון לאכול מעץ הדעת – נשמתו של רבינו לא הלכה.

וזה היה בראש השנה, כי אדם הראשון נברא בא' תשרי אחה"צ, ובתוך שעתיים היה את הניסיון מהנחש, והוא

אכל מעץ הדעת שאסר עליו הקב"ה לאכול ממנו, ואז זה גרם מה שגרם.

ואיתא בספרים הק' (מקורו בזוה"ק), שכל הנשמות היו עמו בעת החטא, כי הרי אדם הראשון היה יציר כפיו של הקב"ה, כי הקב"ה יצרו ובראו, נפח בו נשמת חיים, ובתוכו היו כלולים כל הנשמות של כל הדורות, נמצא א"כ, שכשאדם הראשון הלך לאכול מעץ הדעת בעת הסתת הנחש, הלכו עמו כל הנשמות, אבל אמר רבינו: "**הנשמה שלי לא הלכה!**"...

אי–אפשר לתאר גודל מעלת השיחה הזאת, והוא גילוי נורא ונפלא מאד, ומה יוצא מזה לעובדא ולמעשה? שמוכרח להיות אפשרות של "קודם החטא", ועל כן ישנה נשמה אחת שנשארה! אמנם אדם הראשון הלך עם כל הנשמות וחטא, אבל היה חלק אחד שלא חטא...

כי הקב"ה ברא את העולם כדי שיהיה התיקון השלם, ויזכו לחיות חיים טובים, שיהיה "**עֵץ הַחַיִּים**" שעליו כתיב "**וְאָכַל וָחַי לְעֹלָם**", אבל גרמה הסתת הנחש מה שגרמה, וזה נפל... אבל הנה, אצל הקב"ה אין 'שינוי רצון', ואם הקב"ה ברא כך את העולם – מוכרח שיהיה ככה, וזה סוד הנשמה של רבינו!

והדבר הזה הוא לא בא בתור "משכנעים בני אדם על מעלת הרבי הגדול שלנו"... אלא זה סודות הבריאה!

אדם שזוכה לדעת מרבינו זו המתנה הכי עליונה שיכול להיות! רבינו הוא הנשמה הזאת שלא השתתפה בחטא עץ הדעת, והיא נשמת משיח צדקנו, שנבראה לפני בריאת העולם, כי נשמת משיח זה אחד מהדברים שנבראו קודם ששת ימי בראשית, וזה רבינו! והלימוד של רבינו, זה יביא את משיח צדקנו! זה יכבוש את כל העולם! ואדם שזוכה להיות מקורב לרבינו, אם הוא לא טיפש, ויש לו חכמה ושכל, הוא מבין שהוא זכה לדעת את הסוד, ועליו לעשות את הכל כדי לקיים את העצות של רבינו! ובזה אדם זוכה לחזור מש לתיקון הבריאה!

שזהו הענין שרבינו נולד בר"ח ניסן, שאז היה **הפנימיות** של הבריאה [וכנ"ל בדברי האר"י הקדוש], כי זהו הלימוד של רבינו, שמגלה לנו את **הפנימיות** של הבריאה, לא משנה איך אני נראה בחיצוניות! "בחיצוניות, לצערי עבר עלי מה שעבר, לא הייתי במקום כ"כ טוב, נפלתי נכשלתי" וכו', אבל רבינו בא ומגלה לנו את **הפנימיות**: יש לך נשמה קדושה

וטהורה! ואתה יכול לחזור ולתקן את הכל!

זאת אומרת, כל מי שזוכה להיות מקורב לרבינו, הוא חלק מהנשמה הקדושה הזאת שלא הלכה לאכול מעץ הדעת! אע"פ שעבר עלינו מה שעבר עד עכשיו, אבל **מעכשיו** – אם אדם לוקח לעצמו ברצינות את הלימודים של רבינו, בבחינת "חידוש הבריאה" שנעשה עתה בר"ח ניסן, אשרי לו!

חודש 'ניסן' נקרא ע"ש **ניסים** של עם ישראל – שזכו לראות ביציאת מצרים, וכך חוזר ונעשה בכל דור ודור, שאנחנו זוכים לחדש את החיים שלנו!

וזה לא באופן 'חד–פעמי' – "אני חידשתי את עצמי היום, אבל מחר אני עוד הפעם שבור"... **העניין של התחדשות הבריאה צריך להיות תמיד! הקב"ה הוא "מְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית"** (ברכת "יוצר"), **וכך צריך להיות אצלנו – בתור מקורבים לרבינו, שנולד באמת בר"ח ניסן, התחדשות הבריאה!**

ושנת לידת רבינו היא **תקל"ב**, והרמז בזה: **תְּקַבֵּ"ל!** כמו שמבקשים בכל קדיש שלם: "תתקבל צלותהון ובעותהון דכל בית ישראל"; **רבינו הוא זה שמלמד איך אדם יזכה שיתקבלו התפילות שלו!** אדם בא לביהכנ"ם ומתפלל, וחושב לעצמו "בסדר, התפללתי, הלוואי ששמעו אותי וקיבלו את התפילה"... **אין דבר כזה! רבינו בא ומגלה שכל מילה שאדם מתפלל להקב"ה – זה מתקבל!**

למה עדיין לא ראית ישועה – זה בשביל הבחירה והניסיון, אם אדם היה רואה מיד מה שהוא פועל בתפילות שלו – לא היתה בחירה, הוא לא היה מפסיק מלהתפלל... כל הניסיון של אדם הוא בגלל שאיננו רואה, זה לא כמו שהכנים מטבע לתוך מכונת – והנה יצא בקבוק שתיה... זה דבר שלפעמים לוקח זמן, עוד תפילות ועוד תפילות!

וזו היגיעה שצריכים, אולי זה קצת יותר מלהרים את הכפית לתוך הפה... [וכמובא לעיל שיש כאלו שאצלם זה ג"כ יגיעה], אבל תתייגע ואל תתייאש! ותדע שאפילו אם עדיין לא ראית ישועה, התפילה שמורה במקום טוב! אל תדאג! זה שמור בכספת, ויש חשבון מדויק על סך התפילות...

משל לאדם שיש לו חיסכון בבנק, הוא לא צריך לדאוג בכל רגע מה קורה בחיסכון... אכן יש בני אדם שמחזיקים פנקס ובו חשבון מדויק כמה נכנס וכמה ריבית וכו', אבל זה סתם

נערווין... אדם צריך לדעת שהוא שם בבנק, יש על זה ביטוח, וזה במקום שמור... יבוא ויגיע הזמן שיצטרך את זה, ילך את הבנק, ויתנו לו...

אותו דבר בכל תפילה של אדם, הוא מכנים עוד פרוטה ועוד כסף בחשבון – עוד 'כיסופים' – וכשיגיע הזמן יפתחו ויראו כמה שפע הכנים...

משל לילד שיש לו "קופת חיסכון", ובכל פעם מכנים עוד ועוד, עד שזה מתפוצץ... וכן הוא אצל אדם, שמכנים עוד תפילות ועוד תפילות, כמה צריכים? לא יודעים... אם היינו יודעים – לא היתה בחירה, **אלא עליו להאמין: כל תפילה שאני מתפלל, אני מתקרב אל הישועה!**

זהו "תתקבל צלותהון ובעותהון דכל בית ישראל", וזו שנת לידת רבינו – **תְּקַבֵּ"ל**, ללמד אותנו שהכל יתקבל, אם רק יהיה לנו קצת סבלנות, לא שאדם 'מתפוצץ' ומאבד סבלנותו, הן אם זה אדם מבודר והן אם זה אדם צעיר, הוא 'מתפוצץ' ומאבד הסבלנות מתי יראה הישועה, אבל זו הבחירה וזהו הניסיון של האדם, שאמנם לא רואים, אבל צריכים לקבל חיזוק, לדעת שהקב"ה מחכה לשמוע את הקול שלי!

השבוע התחלנו ספר חדש – **ספר ויקרא**, ומתחיל עם הפסוק: "**וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה**", ולא כתיב מי קרא [אלא רק אח"כ כתיב: "**וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו מֵאֹהֶל מוֹעֵד לֵאמֹר**", ומקודם לא כתיב], ועוד: האל"ף ד"ויקרא" היא אל"ף זעירא (קטנה), מה העניין בכל זה?

מסבירים הצדיקים ומפרשי התורה: האל"ף זה א'לופו של עולם, ולא בכל פעם זה נראה לעיני האדם באופן פתוח וגלוי, אלא זו אל"ך זעירא – ממש בקטנות, אבל הקב"ה קורא לך! הקב"ה רוצה שתתקרב ותבין שקוראים לך! – "וכי לי קוראים? צריכים אותי?!"... **כן, צריכים אותך!**

רבינו מלמד אותנו בכמה מקומות (ליקו"מ ח"ב סי' כ"ו ומי' ע"ב; ספר המידות, אות שכרות, חלק שני, סעיף ד'), שמשה רבינו מלובש בכל אחד ואחד מישראל, בכל איבר ואיבר, ומזכיר כל איבר ואיבר, שיעשה המצוה השייכה לאותו איבר. כי רמ"ח מצוות כנגד רמ"ח איברים. ועל כן משה נקרא מְחֹקֵק (דברים ל"ג), שהוא גימטריא רמ"ח, ועל ידי השכרות שוכח זאת; **כמה רבינו הזהיר אותנו משתיה, אלא רק יין לקידוש והבדלה, ולא יותר [קצת בפורים, ולא יותר, בכל השנה!], אדם שהוא שותה – הוא**

שוכח ח"ו את האזהרות והלימודים שמשה רבינו מלמד אותנו, כי כשאדם שותה הוא מאבד את המציאות...

ולא מדברים ה"י מסמים, שזה הורג את האדם, אדם שאין לו שכל – הוא לא זוכה לשמור על עצמו, והוא נעשה מכור לשתיה או לסמים ה"י, אבל אדם שיש לו שכל, הוא יודע: אני צריך לחיות עם המציאות, אני לא צריך לברוח מן המציאות! אמנם המציאות מרה לי, אבל אני אהפוך את זה! אני לא אהרוג את השכל שלי ואת כל הבריאות שלי!

וזה ניסיון קשה, ובפרט לאדם שנעשה מכור לדבר לא טוב, הוא לא יודע מה לעשות עם עצמו... אבל כשאדם זכה להגיע אל הצדיק, הוא זוכה להגיע לאיזה שכל בחיים, ואז הוא זוכה לאט לאט לעלות ולהתקדם; לא יכולים ברגע אחד לזרוק את הכל, זה לא הולך ככה... אבל הולכים לאט לאט עם רצון חזק, והוא יודע: הצדיק מלמד אותי חכמה ושכל, הוא מזכיר אותי באזהרות של משה רבינו הטמונים בקרבי!

ועי"ז זוכה להיות בכלל "**וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה**", כי בקרבו טמון משה רבינו.

ואם מורידים האל"ף זעירא מ"ויקרא", נשאר המילה 'וַיִּקַר' [שאת זה מזכירין במגילת אסתר (ח, טז): "**לַיְּהוּדִים הָיְתָה אוֹרָה וְשִׂמְחָה וְשָׂשֹׂן וִיקָר**", ועל המילה 'וִיקָר' דורשים חכמינו הקדושים (מגילה טז:): **אַלּוּ תְּפִלִּין, וְכֵן הוּא אוֹמֵר** (דְּבָרִים כח, י) "**וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם ה' נִקְרָא עָלֶיךָ וְיָרְאוּ מִמֶּךָּ**", ורבינו מסביר (ליקו"מ ח"א סי' ל"ח) שתפילין זה דביקות], שזה ענין יקרות נשמת האדם.

אדם צריך לדעת שהנשמה שלו יקרה מאד מאד בשמים! אדם לא יזלזל בנשמה שלו! זה יהלום! זו אבן יקרה! ואדם צריך להאמין בזה ולדעת שהוא ממש אבן טובה ששמים בתוך הכתר של המלך!

רבינו ז"ל מביא (סוף תורה ו' בליקו"מ ח"א) את דברי המדרש (ויק"ר פ"ב): **מָשָׁל לְאֶחָד, שֶׁמָּצָא אֶת חֲבֵרוֹ שֶׁהוּא עוֹשֶׂה פֶּתֶר. אָמַר לוֹ: בִּשְׁבִיל מִי, אָמַר לוֹ: בִּשְׁבִיל הַמֶּלֶךְ. אָמַר לוֹ: בְּיוֹן שֶׁהוּא לְצָרֶךְ הַמֶּלֶךְ, כָּל אֶבֶן טוֹב שֶׁתִּמְצָא, תִּקְבָּעֵנוּ בּוֹ**; מסיים שם רבינו: **כָּךְ כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הוּא בְּחִינַת כֶּתֶר לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְצָרִיךְ לְחַכְּכִים בּוֹ כָּל מִין אֲבָנִים טוֹבוֹת שֶׁאֶפְשָׁר לְמִצֹּא, דְּהַיְנוּ שֶׁצְּרִיכִין לְהִשְׁתַּדֵּל לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ אַחַר כָּל צַד זְכוּת וְדָבָר טוֹב שֶׁאֶפְשָׁר לְמִצֹּא**

בְּיִשְׂרָאֵל, וְלִהְיוֹת אֶת הַכֹּל לְכַף זְכוּת, כִּי הֵם בְּחִינַת פֶּתֶר לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

כי זו מעלת נשמות ישראל, ובפרט כשזוכים להיות מקורבים לצדיק, הרי הם נשמות **יקרות** המסולאים בפז [כלשון ירמיה הנביא בספר איכה – ד', ב'], אבל הם מושלכים בראש כל חוצות, ה' ישמור וירחם על עם ישראל, שמתגברים הקליפות בחוץ, יש כ"כ הרבה ניסיונות בחוץ, ישנם בני אדם ליצים המנסים להסתיר ולכסות את כל האור של הצדיקים, ובזה אומר רבינו (ליקו"מ ח"א סי' ח') שאסור להתגרות ברשעים, כי הרוח סערה שלהם גדול ותקיף בשעתו, אבל אח"כ "ומסער גופה ונשמתה" – זה כלה ונאבד ומתבטל לגמרי, ע"ש.

שזה כמו רוח סערה גשמית [שקורין 'סופָה'], שעושה רעש וכו', אבל הנה פתאום הכל מתבטל...

ואין לנו אלא רק לבקש הרבה מהקב"ה שלא יתחלל ח"ו שם שמים ושם הצדיקים, לבקש על זה הרבה, זהו הכח היחיד שיש לנו!

והעיקר שנזכור שאנחנו אבנים יקרות, והקב"ה מתפאר בנו בכל העולמות, **בכל יהודי!** אם אדם היה יודע את החשיבות שלו, כמה הקב"ה אוהב אותו, היה מבין כמה הקב"ה חפץ בקרבתו: תדבר אליי! תלמד את התורה הקדושה שלי! תלמד בי"ת, תלמד פרק בתנ"ך, תבוא לביהכנ"ם להתפלל!

זהו "**וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה**" – אל"ף זעירא: '**וִיקָר**' – **היקרות של כל נשמה!**

ורבינו מדבר מזה בליקו"מ ח"א סי' רפ"ב, שהיא התורה המפורסמת של "אֲזַמְּרָה לֵאלֹקַי בְּעוֹדִי" (תהלים קמו), שכל התורה הזאת בנויה ומיוסדת על ענין של נקודות טובות, איך שצריכים למצוא אפילו ברשע נקודות טובות.

אדם שהוא מסית ומדיח, רשע מרושע ומפורסם שחוטא ומחטיא את הרבים, על זה אומר רבינו (ספר המידות, אות מריבה, סעיף פח): **אֵין מְלַמְּדִין זְכוּת עַל הַמֵּסִית**; אבל אדם שיש לו יצר הרע גדול, והוא לא יודע איך להתגבר, עובר עליו הרבה, אזי תדון אותו לכף זכות! תמצא ותסתכל ותראה שיש בו מעט טוב, יש בו משהו! **מעט** טוב – **טעם** טוב, יש בו משהו! אל תפסול אותו! אפילו שבכלליות הוא אדם לא כ"כ יפה... **לא! יש בו נקודה טובה! תסתכל טוב!** מבחוץ הוא נראה שאין בו שום דבר – לא רואים פאות, זקן, וכו', שום דבר, אבל יש לו נשמה!

צדיק מסתכל על הנשמה שלו, כל זמן שהוא בשקט, ולא מעניין אותו ח"ו להסית בני אדם ולעשות ליצנות, אלא "מה אעשה? כך גדלתי וחונכתי"... אבל כשמגיע לידי הצדיק – הצדיק מוצא בו את האבן יקרה שלו, וקורא לו, ומקרב אותו, ומחבב אותו!

זה אמנם עדיין בתכלית הקטנות – א' זעירא, אבל הוא מתחיל לשמוע ולקבל – "מה, באמת? אני שוה משהו? אני יקר?!"... וזה מביא אותו אח"כ שיזכה ל"**וַיְדַבֵּר ה' אֶלָיו מֵאֹהֶל מוֹעֵד לֵאמֹר**" – שהקב"ה ידבר אליך, "איך אזכה... שהקב"ה ידבר אליי? למה?!"... כי אם אדם הוא רציני, הוא יודע "כן, אני אתחיל לדבר אל הקב"ה!"... הוא זוכה לזה! כי כשאדם מדבר אל הקב"ה, השכינה הקדושה כביכול יושבת ממולו, וכדברי רבינו ז"ל (ליקו"מ ח"א סי' רנ"ט): **כְּשֶׁאָדָם מִתְבּוֹדֵד וּמְפָרֵשׂ שִׂיחָתוֹ וְצַעֲרוֹ לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּמִתְוַדֶּה וּמִתְחָרֵט עַל גֹּדֶל הַפְּגָמִים שֶׁעָשָׂה, אֲזַי גַּם הַשְּׁכִינָה כְּנֶגְדּוֹ מְפָרֶשֶׂת לְפָנָיו שִׂיחָתָהּ וְצַעֲרָהּ וּמְנַחֶמֶת אוֹתוֹ** וכו' **שֶׁתְּבַקֵּשׁ תַּחְבּוּלוֹת לְתַקֵּן כָּל הַפְּגָמִים**; היא אומרת לו: אתה תזכה לתקן את הכל!

ובפרט כשאדם זוכה שהוא לא הולך עם הכוחות שלו, אלא הוא הולך עם הכוחות של הצדיקים, שהם מחזקים אותו, מעודדים אותו, תומכים בו!

שזה ענין השמחה הגדולה של **יום הולדת רבינו**, שהוא הצדיק שמזכה נשמות ישראל לצאת ממאסרם, הוא הסוהר הגדול ה"מתיר אסורים", הוא מלמד אותנו איך לצאת מבית האסורים, איך שבכל מצוה שאנחנו מקיימים – לאט לאט אנחנו יוצאים, עד שאנחנו ניגאל לגמרי בעז"ה!

אבל צריכים לזה המון התחזקות, כי אדם שבור בדעתו: "וכי צריכים אותי? הלא אני מכיר את עצמי"... **אתה לא מכיר את עצמך! אתה חושב שאתה מכיר את עצמך, אבל אתה לא מכיר את עצמך!** – "אבל מי מכיר אותי יותר ממני בעצמי?"... **לא! אתה לא מכיר את עצמך!**

אמנם אתה 'מכיר את עצמך' בזה שאתה מסתכל ב'ראי', ואתה רואה כל יום איך אתה נראה – פרצוף כזה, אף כזה, עיניים כאלו, חליפה כזאת, "אז אני מכיר את עצמי"... **וכי זה 'אתה'?! זה 'עצמך'?!** רבינו אומר בפירוש (ליקו"מ ח"א סי' כ"ב) שעצם האדם זה לא החיצוניות שלו, אלא פנימיות הנפש!

אומר רבינו: 'אני' זה הנפש שלך, וכמאמרם ז"ל בסוד המילה "אנכי" (שבת קה) שזה ר"ת "א'נא נ'פשי כ'תבית י'הבית", פנימיות! הקב"ה נתן לנו את התורה, והקב"ה נמצא בתוך כל פסוק של התורה, בתוך כל דף גמרא! אדם שזוכה ללמוד את התורה – תנ"ך – עם ההקדמות של רבינו, הוא זוכה למצוא את הקב"ה בכל לימוד, ומתחיל עם ספר יהושע, שפותח בפסוק: **"וַיְהִי אַחֲרֵי מוֹת מֹשֶׁה עֶבֶד ה' וַיֹּאמֶר ה' אֶל יְהוֹשֻׁעַ בִּן נוּן מְשָׁרֵת מֹשֶׁה לֵאמֹר"** – הנה התורה הקדושה מגלה לנו בתוך הפסוק הראשון של הנ"ך, שהיה **"אַחֲרֵי מוֹת מֹשֶׁה עֶבֶד ה'"**, מה היה? **"וַיֹּאמֶר ה' אֶל יְהוֹשֻׁעַ בִּן נוּן מְשָׁרֵת מֹשֶׁה לֵאמֹר"** – כאן מוצאים את האמור לעיל בדברינו גבי משה רבינו, שהנה יהושע היה 'משרת משה', הוא היה מסור לגמרי למשה רבינו, וכך הוא אצל כאו"א – בתוך כל יהודי מונח הכח של משה רבינו, ובפרט אדם שזוכה יותר להתקרב אל הצדיק, וגם משרת ומשמש את הצדיק!

אדם שזוכה לדעת מרבינו, לפרסם דעת רבינו, להדפיס ספרים ולהפיץ ספרים, זה נקרא 'משרת של רבינו', שזהו "מְשָׁרֵת מֹשֶׁה", משרת של הצדיקים!

ואדם שיודע את זה, אצלו זה כמו שמשה רבינו חי, ממשיך לחיות! **אין חילוק אם זה ממש משה רבינו או התלמיד שלו...**

בסוף פרשת וילך, בדברי משה רבינו לעם ישראל קודם הסתלקותו, כתיב (דברים לא, כט): **"כִּי יָדַעְתִּי אַחֲרֵי מוֹתִי כִּי הַשְׁחֵת תַּשְׁחִתוּן"**, שואל רש"י (שם): **וְהֲרֵי כָּל יְמוֹת יְהוֹשֻׁעַ לֹא הִשְׁחִיתוּ, שֶׁנֶּאֱמַר וַיַּעַבְדוּ יִשְׂרָאֵל אֶת ה' כֹּל יְמֵי יְהוֹשֻׁעַ** – א"כ מהו שאומר משה רבינו **"כִּי יָדַעְתִּי אַחֲרֵי מוֹתִי כִּי הַשְׁחֵת תַּשְׁחִתוּן"**, הרי לא השחיתו?

עונה רש"י: **מִכָּאן שֶׁתַּלְמִידוֹ שֶׁל אָדָם חָבִיב עָלָיו כְּגוּפוֹ, כָּל זְמַן שֶׁיְּהוֹשֻׁעַ חַי, הָיָה נִרְאֶה לְמֹשֶׁה כְּאִלּוּ הוּא חַי**; איזו לשון נוראה ונפלאה של רש"י הקדוש! לכאורה היה צ"ל כתוב: "כל זמן שיהושע חי, היה נראה לאנשי העולם שמשה רבינו חי", כי זו הפשטות, שיש תלמיד, וזה כמו שהרבי חי, אבל לא כך אומר רש"י, אלא **כָּל זְמַן שֶׁיְּהוֹשֻׁעַ חַי, "הָיָה נִרְאֶה לְמֹשֶׁה" כְּאִלּוּ הוּא חַי** – הצדיק בעצמו נראה שהוא חי! איזה גילוי זה! **הוא בעצמו ממש חי!** ומי שזוכה להתקרב אליו – הוא כביכול

נותן בו חיות, וממשיך לגלות ולפרסם את הלימוד שלו!

ואע"פ שרואים לפעמים שיש רוח סערה גדולה וחזקה, אבל אח"כ "ומסער גופה ונשמתה" – מתבטל לגמרי!

זו תורה שלימה בדברי רבינו – תורה ח' הנ"ל (בליקו"מ ח"א), ששם מגלה רבינו איך שמקבלים את הרוח חיים מן הצדיק, ואפילו שרואים גם אצל עשו (בראשית לג, ט) "יֶשׁ לִי רָב" וכו', אבל זה רק גדול לשעתו, ומיד כשהרוח סערה חזקה ביותר – היא מתבטלת

[וכמו שרואים בחוש אצל סופות (טורנדו וכד'), שכשהסופה מגיעה אל השיא והפסגה – זה מיד מתפוצץ ומתבטל...].

ואין לאדם אלא רק פשוט לברוח אל הקב"ה ולבקש רחמים שלא יתקלקל ח"ו, אלא שכל אחד יזכה לקחת מהצדיק מה שהוא יכול להציל את עצמו! לדעת שהקב"ה קורא אליו! שזו התכלית של הבריאה – ר"ח ניסן, יום הולדת של רבינו, וביום הולדת של צדיק זהו יום הולדת של כולנו, כי אם לא הצדיק – איפה היינו בעולם?... ויום הולדת של צדיק הוא יום שמחה באמת, זהו יום שמחה נפלא מאד!

זהו ר"ח ניסן, שהוא כמו בריאת אדם הראשון בר"ה – בראש חודש ניסן זה בפנימיותו; בפועל ממש זה היה בר"ח תשרי, אבל הפנימיות של הבריאה זה עכשיו, בר"ח ניסן, שאנחנו מכינים את עצמנו לקראת חג הגאולה – "זמן חירותנו", שהכל תלוי ב"חירות הפה" – כפי שלימד אותנו רבינו, **שאדם יוציא את הפה שלו מבית האסורים!** את זה יש לאדם תמיד! אם היו שמים לאדם אזיקים על השפתיים שלו – זו צרה גדולה... אבל כל זמן שיש לאדם ב"ה את ה' מוצאות הפה – הַחֵךְ, הגרון, הלשון, השיניים והשפתיים, ובזה הוא צועק להקב"ה!

שזה מה שעשו נשמות ישראל במצרים, וכמו שכתוב (שמות ב, כג) "**וַיֵּאָנְחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֲבֹדָה וַיִּזְעָקוּ וַתַּעַל שַׁוְעָתָם אֶל הָאֱלֹקִים מִן הָעֲבֹדָה**", ומוהרנ"ת ז"ל (בהלכות פסח) מקשר את העניין הזה לדברי רביז"ל בתורה ח' הנ"ל גבי רוח סערה של הרשעים שגדול בשעתו, כי ניצולים מזה? אומר רבינו שם: ע"י אנחה (שקורין קרעכץ).

זה לא אומר שבאמצע התפילה, כשכולם מתפללים בביהכנ"ס, אדם צועק פתאום "אויי"... זה גורם בלבול הן לעצמו והן לכולם, אלא אם אתה

רוצה לצעוק "אוי", תלך לאיזה מקום צנוע ופנוי, ותצעק שבעים קולות...

אומר רבינו, שאדם מתאנח – בלשונו שם: "**יָקָר גְּנוּחֵי וְנֹהַּ (שֶׁקּוֹרִין קְרֶעכְץ) מֵאִישׁ יִשְׂרָאֵלִי**" – אזי בזה הוא משלים את ה'רוח חיים' מהצדיק.

אומר מוהרנ"ת, שזה מה שהיה ביציאת מצרים: "**וַיֵּאָנְחוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֲבֹדָה וַיִּזְעָקוּ**" – הם צעקו וזעקו, עשו את ה'אנחה' הנ"ל, ועי"ז זכו לקבל את ה'רוח חיים' ממשה רבינו שבא להצילם...

הם היו מונחים בכל מיני שטויות, וכפי שמסביר רבינו (ליקו"מ ח"ב סי' פ"ו) היו להם כל מיני "עבודות קשות" – כל מיני חומרות, חששות ובלבולים, כי הרי היו אנשים כשרים [אלו שלא זכו, מתו בשלושת ימי אפילה, ואלו שנשארו היו אמנם ערליכע אידן, אבל מלאים בחומרות יתירות...], וכשהתקרבו למשה רבינו הם תמהו: "משה רבינו בא עם דברים כאלו פשוטים?!"... – "וכי יכולים לקחת חוברת כ"כ מהודרת וללמוד תורה בפשיטות?! ביום פשוט ורגיל יכולים להתבודד להקב"ה כמה דקות – זה מה שיציל אותי?! הרי צריכים סיגופים, תעניות, גלגול שלג, לשבת בין נמלים, 'משהו רציני'"...

כל זה בגלל שלא זוכים להיות מקורבים אל הצדיק, שהוא אומר לך: "לא צריכים את זה! מי שיש לו אמונה, לא צריך את זה! תכנים בבית שלך שמחה! תשמח!"... ואם אינך שמח – תעשה עצמך כמו שאתה שמח, תלביש חיוך, וממילא תבוא לשמחה!

זו עצה נפלאה לאדם שמרגיש עצוב ומתוסכל וכו' – תלביש חיוך! תעשה הצגה... [הצגה כזאת מותר לעשות], תעשה הצגה כאילו אתה שמח, תרקוד ותקפוץ קצת, זה בסדר גמור... תכנים 'רוח חיים' – רוח של שמחה בכל הסובבים אותך, בבית שלך – באשתך ובילדים, **בכולם!**

זו עצה נפלאה המובאת בדברי רביז"ל (שיחות הר"ן, סי' ע"ד): **וְאִם לִפְעָמִים דַּעְתּוֹ מְבֻלְבָּל, וְאֵינוֹ יָכוֹל בְּשׂוּם אֹפֶן לְשַׂמֵּחַ עַצְמוֹ, אָז עַצָּתוֹ שֶׁיַּעֲשֶׂה עַצְמוֹ כְּאִלּוּ הוּא שָׂמֵחַ. וְאַף–עַל–פִּי שֶׁבְּתְחִלָּה עֲדַיִן אֵין הַשִּׂמְחָה בֶּאֱמֶת בְּלִבּוֹ, אַף–עַל–פִּי–כֵן עַל–יְדֵי שֶׁעוֹשֶׂה עַצְמוֹ כְּאִלּוּ הוּא שָׂמֵחַ, עַל–יְדֵי–זֶה יִזְכֶּה אַחַר–כָּךְ בֶּאֱמֶת לְשִׂמְחָה.**

אלו הלימודים שמקבלים מהצדיק, וזהו הלימוד שמקבלים מרבינו, שנולד בשנת תְּתַקְּבֵּ"ל – "**תקבל** ברחמים וברצון את תפילתנו", רבינו הוא שליח הציבור, כמו שמובא בתורה רפ"ב הנ"ל (שבת י"א): "החזן רואה היכן התינוקות קוראים", הוא מקבץ את כל הנקודות הטובות של עם ישראל; **זה רבינו! זה משיח צדקנו! שהוא מוצא אצל כל אחד ואחד נקודות טובות, ומקשר אותו אל הקב"ה! והוא מתפלל, ויתקבל הכל לרחמים ולרצון...**

אז זכינו להגיע לשנת **רנ"א** ללידת רבינו, שזהו הנ"ר של הצדיק המאיר לא'דם, ומזכה אותו שיזכה כבר לצאת מבית האסורים שלוֹ בחינת (תהלים סח, ז) "**מוֹצִיא אֲסִירִים בַּכּוֹשָׁרוֹת**".

במראה הסנה כתיב שמשה רבינו אמר (שמות ג, ג) "**אָסֻרָה נָּא וְאֶרְאֶה אֶת הַמַּרְאֶה הַגָּדֹל הַזֶּה מַדּוּעַ לֹא יִבְעַר הַסְּנֶה**", כי התפלא היאך יכול להיות אש שלא בוער בסנה, ואומר רש"י (שם): **אָסֻרָה נָּא – אָסֵרָה מִכָּאן לְהִתְקָרֵב לְשָׁם**; 'אָסֻרָה' זה ג"כ לשון של 'אסיר', רמז לאדם השרוי בזה, ומה עליו לעשות? לקשר את עצמו אל הצדיק, שזה ג"כ לשון של 'אסירה' – לקשור ולאסור [שזהו "להתיר אסורים"], והצדיק – שזה רבינו – הוא המקשר אותו אל הקשר של הקדושה, ואפילו שהוא רחוק מאד מאד, רבינו נותן בו את החיות והשמחה הזאת!

שזו השמחה של חודש ניסן, שבהם קורין את י"ב הנשיאים, בשנים-עשר הימים הראשונים קורין בכל יום את הנשיא של אותו היום, ומובא מצדיקים שמסוגל מאד בכל יום להתפלל על כל חודשי השנה – ביום א' ניסן מתפללים על כל חודש ניסן, שנזכה להכין את עצמנו לקראת חג הפסח, לנקות את כל הדברים ממשהו חמץ, יהיו לנו מצות כשרות ומהודרות, נזכה לערוך את ה'סדר' בשמחה גדולה ובדביקות הקב"ה, נקבל את החג בשמחה עצומה, וכן מצוות ספירת העומר מתחיל ביום השני של החג, וכל המצוות שישנן – שביעי של פסח וכו'; על כל זה צריכין להתפלל ביום הראשון, כי היום הראשון מכוון כנגד חודש ניסן, ויום השני זה חודש אייר, ומתפללים על כל מה שקשור לחודש אייר – פסח שני, ל"ג בעומר וכו', וביום השלישי – חודש סיון, מתפללים על חג השבועות וכו', כל מה שקשור אל אותו החודש, ואשרי הזוכה להיות חי עם חשבון הנפש כזה! ובפרט כשזוכים להגיע לקדושה גדולה כזאת,

חבל לפספס את ההזדמנות פז שיש לנו...

ואת זה אנחנו מקבלים מרבינו, שהוא באמת נולד בחודש ניסן, בדיוק כמו בריאת אדם הראשון בחודש תשרי, ואם נזכה באמת להיות אנשים תמימים – נזכה לקבל, כי ההתקרבות לרבינו צריכה להיות עם תמימות, בלי כל מיני חכמות, השכלות ו'פטנטים' שונים... "רבינו התכוון ככה, רבינו התכוון ככה"... **תמימות ופשיטות! שמחה! זכיתי ללמוד היום? עשיתי בי"ת? עשיתי פרק בתנ"ך? באתי לביהכנ"ס להתפלל? דיברתי עם הקב"ה 5 דקות היום? אני הכי מאושר! על מה שיש לי אני נותן תודה להקב"ה – "רבש"ע, תודה שזכיתי להתחתן, יש לי בית ב"ה, יש ילדים ב"ה", על הכל לתת תודה להקב"ה!**

הקב"ה יעזור לנו, שנזכה באמת לקבל את החודש ניסן הקדוש הזה ברוב שמחה, שנזכה להכין את עצמנו בקדושה לחג הפסח הקדוש, **ונזכה לשמוח!**

כשמגיעים קרוב אל החג, בפרט אצל נשים, יש לחץ ומתח וכו', צדיקים אמרו: "צריכים לדעת שהילדים הם לא קרבנות!"... אדם רוצה לדקדק וכו', וצריכים לנקות את הכל שיהיה ממש מצוחצח וכו', אבל צריך להישמר מכל מיני לחצים ומתחים, ואם לא לומדים – לא יודעים מה באמת לעשות, אכן צריכים לנקות ולכבד את כל החדרים, להוציא את כל החמץ שיש וכו', אבל לא מתוך לחץ וכו', אלא מתוך שמחה!

מנהג העולם לאחל "חג כשר ושמח", אבל היו צדיקים שהיו מאחלים: "**חג שמח וכשר**", כי מקודם צריך להיות "חג שמח", ואם יהיה חג "**שמח**" תזכה שהוא יהיה גם "**כשר**" – תזכה להכין את הכל בכשרות, בלי מתח ולחץ וצעקות וכו', אלא מכינים את הבית לפני החג – לא צריכים לחכות על הרגע האחרון, אלא מתחילין לפני כן, ובהגדה אומרים "**יכול מראש חודש**" – מי שיכול, מתחיל מראש חודש... כך יש לו שבועיים לנקות.

ישנם שיטות בגמרא גבי התחלת לימוד הלכות פסח, שי"א שלושים יום, אך לכל הפחות מראש חודש צריכים להתחיל ללמוד את ההלכות, לדעת מה 'כן' ומה 'לא', להיות בקי בהליכות הפסח.

הקב"ה יעזור, שיהיה לנו חג כשר ושמח, ונזכה לכל הישועות בזכות רבינו הקדוש, שנזכה להיות בר"ה אצל רבינו, ונזכה בעז"ה לשנה טובה ומבורכת!

זכות הדפסת והפצת הגיליון

לעילוי נשמת האישה הכשרה הצדקת
חינקא חיה באבא בת רבי אברהם דוב ע"ה, ולע"נ הרה"ח ר'
בנימין ביניש בן ר' יחזקאל שרגא ז"ל

להצלחת בנימין בן אהרן נ"י וכל משפחתו ולהצלחת ליאור אורי בן אלישבע נ"י וכל משפחתו וכל התורמים והעוסקים במלאכת הקודש שיחיו.

ולרפואתם המהירה של
נתן יחזקאל שרגא בן חינקא חיה באבא נ"י
הילד ישי בן סילקא יעל נ"י
ולרפואת צוריאל בן סגולה סיגלית נ"י
נעמי מרים בת חוה תחי'
סילקא יעל בת אביבה תחי'

ולע"נ ר' שלמה חנוך חרש ז"ל בן ר' ישראל משה, האשה ליאת שרה בת מרדכי ע"ה, ר' יעקב דוד בן אברהם ז"ל, מרת איטה בת הירש, האישה הכשרה מרת חנה בילא בת ברוך ע"ה. ולעילוי נשמת הדסה שולמית בת יצחק מנחם שיבלט"א. לע"נ אליעזר שלמה ז"ל בן בנימין שיבלחט"א. לע"נ אהרן בן שלמה ז"ל. והילד יהונתן ז"ל בן אושרה דינה תחי' ולע"נ מיכל רונית ע"ה בת שרה ויצחק.

ניתן לקבל מידי שבוע במייל את הגליון "אשי ישראל" בכתובת
3070817gm@gmail.com
להצטרפות לרשימה התפוצה

לתרומת עבור העלון לרפואה הצלחה וכדו' ניתן לפנות לטלפון:- 052 7691732

כנסו לאתר 'ברסלב שלי' breslevsheli.co.il

הודפס 'בדפוס מוהרא"ש'